

Universitätsbibliothek Wuppertal

Davidis Ruhnkenii Opuscula Varii Argumenti, Oratoria, Historica, Critica

Ruhnken, David

Lugduni Batavorum, 1823

Epistolae ad Io. Aug. Ernesti

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1677](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1677)

DAVIDIS RUHNKENII

EPISTOLAE

AD VIRUM CLARISSIMUM

IO. AUG. ERNESTI (*).

EX EPP. RUHNKEN. VALCKEN. ET AL. AD

I. A. ERNESTI, A TITTMANNO EDITIS.

I.

EXCELLENTIS INGENII ET DOCTRINAE VIRO

IO. AUG. ERNESTI

DAVID RUHNKENIUS S. P. D.

Antequam de aliis rebus ad Te scribo accuratius, maximas Tibi gratias ago pro pulcherrimis, quibus me donasti, munusculis. Prolusionem de Diff. N. T. in-

[(*) De argumento harum Epistolarum, quod versatur in nova Callimachi editione ab Ernesto paranda, adjuvantibus Hemsterhusio et Ruhnkenio, non est quod plura dicamus post ea quae in Censura libri Tittmanniani Philom. Lib. III. p. III—146. copiosissime simul et accuratissime disputata sunt, ad vindicandas a Tittmanni calumniis narrationes Cl. Wyttenbachii in Vita Ruhnken. p. 79—85. et p. 155 89.]

interpret. communicavi cum VV. CC. Hemsterhusio et Alberto, quorum utrique mirifice placuit. Suetonius Tuus ita probatur omnium iudicio, ut negent aliquid a multis annis in Latinum auctorem scriptum esse, quod tam limatum, tamque omnibus numeris absolutum sit. Inprimis Oudendorpius noster, qui nuper Suetonium cum suis et Dukeri animadversionibus prelo subiecit, studium, quod in eodem auctore posuisti, laudat. Is multa quoque male affecta feliciter sanavit, interdum, ut fit, eadem, quae Tu. Sic praeclaram emendationem, qua vocem *Munera* restituis, jam ante biennium mecum communicat. De Callimacho sic habeto. Lennepius, Juvenis valde doctus et ingeniosus, is, qui nuper Coluthum edidit, instituerat novam Callimachi editionem adornare. Hac mente contulit Codicem Vossianum, non optimum illum quidem, sed tamen viginti ad minimum locis Callimacho profuturum; neque neglexit ineditas doctissimorum hominum notas, quae Bibliotheca Leidensi continentur. Sed intellecta voluntate Tua, visoque Specimine, ad alium Auctorem edendum animum adiecit. Tanta tamen est Lennepii humanitas, ut et Codicis Collationem, et quicquid in hunc poetam congescit, usibus Tuis sit concessurus. Cl. D'Orvillium de Callimachi Codd. omnino, velim, compelles. Ipse, ut Tibi ingenue fatear, hoc mihi negotii dedit, ut Te de istis Codd. certiore facerem, addens, se, dummodo voluntatem Tuam intellexisset, nihil denegaturum. Facile enim intelligit V. Cl. nisi Tu his variis Lectionibus utaris, eas fortasse nunquam nec sibi nec Callimacho ornamento futuras.

Liceat nunc mihi, Vir Praestantissime, conjecturarum mearum in Callimachum ad Te specimen mittere. Nam ex quo divinus vir Ti. Hemsterhusius hujus poëtae amorem mihi iniecit, vix dies praeterlapsus est, quo non aliquid vel correxerim, vel notarim. Quid quaeris? Brevi libellus Callimachearum Lectionum enatus est: quem quidem publici juris facere, et, nisi Tibi displicuerit, illustri nomini Tuo sub *Epistolae Criticae* titulo inscribere, fert animus. Atque ut rerum varietas lectores alliciat, simul ex adversariis meis depromam aliquot capitales Emendationes in Apollonium Rhodium, Orpheum, Homericos Hymnos, Theocritum, Nicandrum, Anthologiam, cet. Videor mihi aliquid praestitisse, quod pauci Criticorum praestiterunt vel aetate nostra, vel etiam superiori. Nam Aristarchi, et Bentleyi maxime exemplo excitatus, in optimis, antiquissimisque poëtis ingentem numerum spuriorum versuum detexi, de quorum *νοθεύσεις* nemini unquam est suspicio orta. Sed ad rem ipsam accedamus. Ac specimen quidem Tuum lectionum Callimachearum iis ingenii et doctrinae notis insigne est, ut merito summa quaeque de editione Tua expectemus. Vers. 87. H. in Jov. docte et eleganter, ut soles omnia, defendis lectionem vulgatam. D'Orvillius nuper ad Coluthi v. 330. adhuc probavit *νόση*. Mihi tamen is, qui *ἡμὶ νόση* conjectit, minimo molimine rem confecisse videtur. Vix enim credo, poëtam, quo nemo magis metri concinnitati studuit, aliquid tam inconditi admisisse. Vers. 179 seqq. H. in Del. recte a Te restituuntur. Sed gravissimum mendum effugit perspicaciam Tuam. Nempe cum

Viro longe eruditissimo, L. C. Valkenarîo in literis ad me datis legendum:

— Ἰδῆσι δὲ πλοῖα καρπῶν

Γηπόνος αἰθόμενον, καὶ οὐκ ἔτι μόνον ἀκούῃ.

Vers. 62. H. in Lavac. Pall. acutissime duorum distichorum ordinem permutas. At dum eodem hymn. vers. 41. repetitionem statuis, secus sentio. Namque haud dubie verba Κρετὸν ὄρος monstrum sunt, sub quibus qualis lectio lateat, dies fortasse sequens patefaciet. De meis qualibuscunque emendationibus has habeto:

H. in Iov. v. 38.

— τὸ μὲν πρὸς πούλῳ κατ' αὐτὸ

Καυκάνων πτολίεθρον cetera.

Legendum:

— τὸ μὲν πρὸς πούλῳ κατ' αἰτὴν

Καυκάνων πτολίεθρον —

Αἰτὴν πτολίεθρον sexcenties est apud Homerum, Coinsum Smyrnaeum, alios (*).

H. in Apollin. v. 44.

Φοίβῳ γὰρ καὶ τόξον ἐπιτρέπεται καὶ αἰδῆ.

Abeat hic versus, unde male pedem intulit. Facile patet, eum e Scholio marginali esse conflatum. Sed quid censes, mi Ernesti, de v. 43. emendatione Scalligerana ad Propertium p. 273. Mirarisne superiorum editorum negligentiam et stuporem? Dudum in contextum recipiendum fuisset: Κεῖνος (alterum memoriae vitium erat) ὄϊστευτὸν ἔλαχεν βέα, κείνος αἰδῆν. Alibi apud Callimach. legisti, διωκτὺς, γελα-

στὺς

[(*) Cf. Ep. Crit. II. p. 127.]

στῆς, ἀσπικτῆς, μαστῆς. Iliad. Ψ. v. 627* est ἀκόν-
τιστις (*).

Eodem hymn. v. 51.

— οὐδέ κεν αἴγες

Δεύονται βρεφῶν ἐπιμηλάδες, cet.

Mire Scholiast. ad h. l. balbutit. Repone:

— οὐδέ κεν αἴγες

Δεύονται βρεφῶν ἐπὶ μηκάδες —

Librarii ad Timesin non attendentes, ἐπὶ, quod cuncta
δεύονται conjungendum erat, cum μηκάδες conjunxere.

Hinc nata corruptela, cui similem notavit Kusterus
ad Suid. v. Ἐπιμείλιον. Αἴγες μηκάδες notissimae ex
Odys. I. v. 124. 244. et aliunde. Obiter emende-
mus Hesychium, nisi eum jam emendaverint alii. Nam
sola utor Hagenoënsi. Μηκάδες, inquit, αἱ μὴ κοι-
μώμεναι αἴγες. Lege — αἱ μηκώμεναι αἴγες (†).

H. in Dian. v. 8.

Δὸς δ' ἰοῦς καὶ τόξα. ἔα πάτερ* οὐ σε Φαρέτρη,
οὐδ' αἰτέω μέγα τόξον.

Istud ἔα πάτερ plane frigidum est, et Callimachō in-
figuum. Conjeci:

Δὸς δ' ἰοῦς καὶ τόξα. εὐπτερον οὐ σε Φαρέτρη
οὐδ' —

Bion Idyll. I. v. 82.

— ὃς εὐπτερον ἄγε Φαρέτρη.

Error natus est e scribendi compendio εὐπτερ'. Hanc
conjecturam summopere probare solet Hemsterhusius

no-

[(*) Cf. ibid. p. 132.]

[†] Pluribus disputavit Ruhnken. Ep. Cr. II. p. 132 sqq.]

noster (*). Sequenti versu ista, οὐδ' αἰτέω μέγα τῶ-
ξον, in nova, quam adornabis, versione reddas: Ne-
que peto *magnopere* arcum. Nam Diana semetipsa
corrigit. Si vulgares interpretes sequamur, sibimet-
ipsa contradicit. Pessime.

Eod. H. v. 65. οὐδέ ποτ' ἀφρικτὶ μακάρων ἑρόωσι θυγατρεις.

Quis non videt, poetam a Deorum ad hominum filias
transire? Ergo corrigamus: οὐδέ ποτ' ἀφρικτὶ μακάρων ἑρόωσι θυγατρεις.

Μirum, vitium adeo manifestum Callimacho tamdiu
inhaerere potuisse (†).

Eod. H. v. 118. Φάεος δ' ἐνέγκας αὐτῆν

Ἄσβεστου, τὸ ῥα πατρὸς ἀπαστράπτουσι κεραυνοί.
Scio, aliquid contra dici posse. Sed malim tamen:

— Φάεος δ' ἐνέγκας αὐτῆν

Ἄσβεστου, τὸ ῥα πατρὸς ἀπαστράπτουσι κεραυνοί.
Orpheus Hymno Διὸς Κεραυνίου p. 116.

Στράπτων ἀθέρϊου στεροπῆς πανυπέργατου αἴγλην.
Idem Hymno Διὸς Ἀστραπέως p. 117.

Ἀστράπτοντα σέλας νέφεων —
Persimile illud est Hymno Εὐμενίδων p. 166.

[(*) Mirum videri possit, hujus elegantissimae conjectu-
rae, quam etiam cum Valckenario suo communicavit Ruhnke-
nius in litteris d. 18 Febr. a. 1748, nullam plane mentionem
ad h. l. fecisse Cl. Ernestum. Sed ipse postea eam suppres-
sisse videtur. Cf. Ep. Cr. II. p. 140. ed. alt.]

[(†) De hac quoque et proxime sequenti conjectura pla-
ne silet Ernesti.]

— ἀπαστοάπτουσαι ἐπ' ὄσσων
 Δεινὴν, ἀνταυγῆ, Φάκος σαρκοφθόρον αἴγλην.
 H. in Del. v. 124.

— — ἀλλά μοι Ἦρη
 Δαφιλῆς ἠπέλιχεν —
 Non ferēs hoc loco, Elegantissime Ernesti, quæ es,
 Græcæ linguæ peritia, vocem Δαφιλῆς. Diu est,
 quod conjeci, neque nunc poenitet:

— — ἀλλά μοι Ἦρη
 Δασπλῆς ἠπέλιχεν —
 Optime vocem explicat Hesych. in Δασπλήτις. Sed
 idem alibi: Δάπτης, δεινός. Non admitto hic Cano-
 nem Albertinum. Legendum: Δασπλῆς, δεινός (*).

H. in Lav. Pall. v. 73. 74. Ἀμφότεραι etc. Jam
 aliunde mihi suspicio nata est, duas fuisse Hymnorum,
 Callimachi editiones. Hic certe locus hanc conjectu-
 ram extra dubium pōnit. Nam versus, quos modo
 laudavi, videntur ex prima editione primum margini
 adscripti, deinde in Textum migrasse. Sic Apollonii
 Rhodii duæ fuerunt ἐκδόσεις. Atque idem, quod h.
 I. in Callimacho, in Apollonio etiam accidisse, docet
 Scholiastes antiquus ad Libr. III. 738 (†).
 H. in Cerer. v. 71.

Καὶ γὰρ τῶ Δάματρι συνωργισθῆ Διδύμοσ.
 Facessat hinc putidissimus versus. Plures alios, qui-
 bus magistelli Græci Callimachi hymnos foedarunt,
 nobis, si vellet, indicare posset Hemsterkusius (§).

Ha-
 [(*) Plura vid. Ep. Cr. II. p. 155.]
 [(†) Uberius disputat V. Cl. ibid. p. 165.]
 [(§) Cf. ibid. p. 171.]

Habes, Vir Magne, quasdam Emendationum mearum in Callimachum; quas ego diligentius confirmabo, multoque pluribus augebo in Epistola Critica, publice ad Te scribenda. Tu vero brevi me certiorrem facies, quo tempore Callimachum Tuum operis traditurus sis. Ipse enim intelligis, Epistolam nostram Tuam Callimachi editionem praecedere debere, Illustrem Spanhemium vix verbo tangam (ita enim jubet *ὁ θαυμαστός*) quamvis non deesset carpendi materia. Nam profecto vix vulgaris linguae Graecae peritus fuit, nedum poeticae. Aeque Jove puper de eo judicavit Cl. Valkenarius in exquisitae doctrinae plena Epistola, Fulvii Ursini Virgilio cum G. S. collato praemissa. Quid v. c. magis *ἀπροσδιδυστου* iis est, quae H. in Cer. v. 56. notavit ex Jure Attico ad vocem *ἐγράφατο*. Vel pueri norunt, Nemesin mala dicta factaque hominum in diphthera Jovis notasse; nec cogitandum de ista verbi notione apud poetas inaudita. Similiter v. 29. ejusd. H. primum ingressus est optimam viam, mox derelinquens, vulgatam tuetur. Quo nihil ineptius vidi. Ipse Vossianus Codex habet *ἐπεμαλετο*, nec quisquam obloqui debet. Apollodor. L. I. p. 14. ed. Galei de Cerere: *ζητούσα* (*Φερσεφόνην*) *περιήσει*. Sed res clara est.

Vidi ex Praef. Clav. Cicer. praemissa, Te novam Corradianae Quaesturae editionem curaturum. Caveas igitur, ne idem Tibi, quod Gronovio aliisque, accidat, ut posteriorem operis partem recudendam cures, negligas priorem. Nam revera prior libri pars est, Mediolani nescio quo anno excusa, quam nuper amicus quidam secum ex Italia attulit, mihiq̄ legendam

de

dedit. Ipse dudum animadverteram Quaesturae principium legens, aliud opusculum, quod cum hoc jungendum esset, a Corrado esse conscriptum. Sed quale esset, divinare non poteram. At charta jam deficit. Itaque vale, Flos patriae Tuae, nostrarumque decus literarum. Dab. Harlemi. Qui Harlemi? inquires. Nempe Splendidissimus Juvenis, Nicolaus de Dierquens, cujus studiis praefectus sum, ab aliquo tempore valetudine minus prospera usus est. Itaque cum illo ex Academia Leidensi secedendum fuit ad ejus aviam, Illustrissimam Matronam, de Raet. Inscribebas igitur literis ad me Tuis verba Gallica: chez Madame de Raet. d. 20. Octobr. 1748.

II.

VIRO MAGNO

I O. A U G. E R N E S T I

DAVID RUHNKENIUS S. P. D.

Quoties de Te cogito, cogito autem saepissime, toties pudore suffundor, quod meae erga Te observantiae monumentum nondum in vulgus prodire juserim. Cum nuper Callimachea typis essent descripta, ecce, aliud injicitur impedimentum. Erant enim amici, quibus ille libellus nimis brevis, nec justae formae esse videbatur. Itaque suadebant, ut conjectu-

ras meas in Callimachi aequalem, Apollonium, quas tertio libello reservaveram, una in lucem proferrem. Quorum voluntati etsi obtemperavi, res tamen jam eo loco est, ut, nisi sub finem Januarii libellum nostrum acceperis, nunquam mihi in posterum fidem haberi velim. Jam vero ad id, cujus causa hae litterae exarandae sunt, accedam. Luchtmannus noster invitus ex *Miscellaneis Lipsiensibus* intellexit, Reiskium apud vos novam Herodoti editionem moliri, cum ipse jam diu id consilii agitarit, variis eam in rem praesidiis undique comparatis. Praecipuo ejus editioni ornamento futurus est eruditissimus Lud. Kusteri Commentarius, qui eo quondam animo, ut ederetur, scriptus, hucusque latuit in Regis Galliarum Bibliotheca. Idem Luchtmannus crebris etiam literis egit cum Gleditschii heredibus de redimendo Bergleri Commentario, et tandem summam, quam exigebant, solvere promisit. Quo magis ipsi mirum videtur, hunc Commentarium Reiskio edendum committi. Itaque Luchtmannus a Te, Vir Clarissime, quam observantissime petit, ut Berglerianas notas diligentius excutias, et, si judicio Tuo probentur, qualibet ratione possessoribus eripias. Demonstrabis praeterea bibliopolis vestris, editionem Lipsiensem, quamvis novae dote instructam, vilem tamen habitum iri prae ea, quae Leidae adornatur: praesertim cum verendum sit, ne praeclarus iste Editor idem sibi in Herodotum, quod in Petronium, licere putet. Sed de his satis.

Collationem Cod. Regii, quam Musarum in Gallia stator, Claudius Sallierius mecum communicavit, his

literis adjeci (*). Scholia inde emendari et suppleri poterunt: ad textum parum redundabit emolumentum. Quod ultimis literis scribis de Dionysio, perpetuo Callimachi imitatore, illud ipse quoque animadverteram. Operae pretium fuerit, hos poetas diligenter inter se conferre. Idem Dionysius multa prope ad verbum hausit ex Apollonio Rhodio et Nicandro: quod viros doctos latuisse miror. Callimachum passim emendat Franciscus Nansius in Nonni Evangel. Joannis, et in Cur. Posterioribus; cujus emendationes superiores Editores vel nesciverunt, vel neglexerunt. Magna de editione Tua apud nostrates est expectatio: quam quin superaturus sis, qui Te norunt, haud dubitant. Glasgoviae in Scotia fratres Foulisii, biblioplae et arte sua et eruditione fere Stephanis pares, splendidissimam accuratissimamque parant Platonis editionem. Qui cum nuper Leidam inviserent, id mihi negotii dedere, ut literis per varias Europae partes missis exquirerem, qui Platonis Codices, quaeve doctorum hominum in eum animadversiones reperiantur. Praeterea plurimum aeris apud me deposuerunt, quo remuneret eos, qui Codicibus conferendis operam navant. Si quis igitur vestratium Platonem cum MStis committere velit, is luculento praemio, et quod fortasse opinionem superet, se mactari sentiet. Bibliotheca Cirtaviensi egregium Platonis Codicem attineri scio. Sed dubito, an ibi Graece doctus reperiatur. Tu, Optime Ernesti, nisi grave est, cum in hanc rem, tum in alios Platonis Codices, qui

[(*) Edidit egin Collat. Tittmannus p. 92 sqq.]

in Germaniæ bibliothecis sunt, diligentius inquirens. Plurimum Te salutant duumviri Tui studiosissimi, Hemsterhusius et Alberti. Uterque vehementi tenetur desiderio legendæ illius Epistolæ, quam in Lucianum scribes. Thomas M. Leidæ prelum exercet. Bene de eo meretur δ π α ν . Lennepius in Phalaride expoliendo occupatur. Joannes Piersonus, juvenis valde eruditus et ingeniosus, Verisimilium libros parat, quibus Græcis scriptoribus, Euripidi maxime, lucem et medelam afferat. Salutabis meo nomine Elegantissimum Bachium, eique narrabis, me brevi aliquot libellos juridicos, recens editos, ad eum missurum. Vale, Vir Magne, mihi que, quod facis, favè. Dab. Lugduni Batavorum, d. 28. Novembr. 1751.

III.

VIRO EXIMIO ET AMICO SINGULARI,

IO. AUG. ERNESTI

DAVID RUHNKENIUS s. p. d.

Libero tandem fidem meam, et libellum mitto criticum, quem, velim, eo animo accipias, quo Tibi a me est consecratus. Plura exempla, quæ, si tantiputes, amicis Tuis dono des, alia via ad Te pervenient. Bachium nostrum, ut de eo in Actis Eruditor. sententiam dicat, rogavi. Apollonii Rhodii Excer-

cerptis MS. si res integra fuisset, libenter usus essem. Sed cum mihi non licuerit esse tam felici, eadem Variantes vel mea caussa non denegabis Juveni valde erudito et ingenioso, Joanni Piersono, qui brevi Verisimilium Criticorum librum editurus est in Euripidem, Sophoclem, Apollonium Rhodium, alios. Fac igitur, mi Optime Ernesti, prima quaque occasione illa Excerpta ad me perferantur. Magno, mihi crede, beneficio Piersonum Tibi devincies.

Callimachi Tui ingens apud omnes est exspectatio, Quem si Hemsterhusius, ut est a Te expolitus, viderit, eos in locos, quos Tu forte non attigisti, suas nobis impertiet animadversiones. Valckenario nemo plura collegit Fragmenta, ex ineditis praesertim Grammaticis. Ipse paucula notavi, quae hic subjiciam: Etymol. M. v. *Θηλαμάν*. Schol. Sophocl. ad Trachin. p. 342. et Suid. v. *Παλδουσα*. Idem v. *Φισυμς*. Schol. Thucyd. Lib. VII. p. 483. ubi vide notas in Scholia. Lexicon Barbarism. post Ammon. p. 197. Salmas. in Solin. p. 858. Hemsterh. ad Hesych. v. *Ἀφάρωτος*. Brevi Parisiis exspecto Apollonii Dyscoli Grammaticam ineditam, ex qua horum numerum bene augere licebit. Nec dubio, quin multa Tibi suppeditaturus sit Scholiastes Homeri MS. Lipsiensis. Callimachi Epigramma est etiam inter Jensiāna n. CXXII. quod emendavi Epist. Crit. I. p. 78.

Cum Saxio de Taciti editionibus agere non licuit, Is enim Leida Ultrajectum abiit, ut praesit studiis nobilissimi Burmanni, Casparis N. Africanum ad Te curabo, quam primum ejus copia facta fuerit. Wetstenius Testamentum impensis suis imprimendum curavit.

Au

Auctor ipsi fui, ut plura exempla Lipsiam mitteret. Brevi pars altera prodibit, frementibus licet pertinacioribus Theologis. Boernerus vester iniquissime egit cum homine candidissimo, et (quod expertus scribo) sanctissimo. Si commodum fuerit, fac, ad me referantur opuscula quaedam a Te recens edita; quibus non ego solum, sed et Hemsterhusius et Alberti, qui Te quam officiosissime salutant, mirifice delectantur. Sed non amplius Te morabor. Vale, Vir Magne, et amorem in me Tuum mihi perpetuo conserva. Dab. Leidæ. d. 28. Januar. 1752.

I V.

ILLUSTRIS INGENII ET DOCTRINÆ VIRO,

IO. AUG. ERNESTO

DAVID RUHNKENIUS S. P. D.

Jam dudum aliquid literarum ad Te dedissem, nisi expectare voluissem, quid novi Lipsia afferatur. Sed cum neque a Bachio nostro literas acceperim, neque Acta Eruditorum et Miscellanea Lipsiensia huc perlatas sint, non diutius cunctandum putavi. Quam a me petisti Epigrammatum Callimachi Collationem (*), his literis adjeci; quæ, non dubito, quin Tibi gratis

[(*) Vid. apud Tittmann. p. 96 sqq.]

sisima sit futura. Multa etiam ab aliquo tempore fragmenta collegi, quae missurus sum alias. Ἐπιχρισίω Tuam conjecturarum in Callimaehum mearum summa cum voluptate perlegi: tantum abest, ut aegre feram, sicuti in alia omnia eas. Etenim malim a Te viro tanto reprehendi, quam ab imperitis laudari. Sunt tamen paucula, quorum defensionem suscipiendam duxi.

Pag. 11. [H. in Jov. 56.] Recte tueris ἀνηβήσας. Nam ἀνηβᾶν pro *repubescere* ipse postea reperi apud Philonem Jud. Libro, quod deter. potiori p. 127 F. et in Cratini Fragm. ap. Phrynich. de Dict. Att. p. 42. Aliud exemplum ex Synesio laudat Thom. Mag. v. Ἡβᾶν. Piersoni tamen emendatio Verisim. p. 176. vel sic admittenda est, propterea quod ἂν in isto Euripidis loco necessario requiritur.

Pag. 12. [ibid. vs. 79.] Ἐκ δὲ Διδός. Quae actiō te contra dixisti, nondum videntur convellere emendationem meam. Amicus quidam conjiciebat: ἐπεὶ Ἰδὲς οὐδὲν ἀνάκτων etc. Sed neque hoc facile probaveris. In hanc sententiam Artabanus apud Plutarchi Themistocl. p. 125. C. regem suum vocat εἰκόνα θεοῦ.

Κεῖνος διστευτὸν (*). Alter versus expungendus est, etiamsi haud probetur Scaligeri emendatio.

Pag. 22. [H. in Ap. 64.] Ὡδ' ἔμαθεν. Ἐγείρειν τείχος, γεδόν, etc. passim obvia sunt, et ex Veteribus notata Polluci l. II. 174. et Thomae Mag. v. Ἀνέσθησα. Si θεμέθλια ἐγείρειν alicubi reperiretur, nihil praec.

[(*) Cf. supra Ep. I. p. 316.]

praesidii inde accederet versui putidissimo. Neque hac sola de causa est a nobis proscriptus.

Pag. 22. [ibid. 72.] ἴσθε πρότιστον etc. Τόγε, quod substituis, non mintis friget altero.

Pag. 24. [H. in Dian. 27.] πολλὰς δὲ μάτην. Adjectiva a poetis adverbialiter usurpari, pulcre novi. Sed si Tu, mi suavissime Ernesti, vulgatam lectionem tueri velis, proferenda sunt exempla, in quibus v. c. πολλὰς ὀφθαλμοῖς βλέπειν dicitur pro πολλὰκις ὀφθαλμοῖς βλέπειν, vel πολλοὺς πόδας ἐκτείνειν pro πολλὰκις πόδας ἐκτείνειν, quae in omni Graecia frustra quaeres. Quodsi ἀπαλὰς tantopere displicet, cum Codice Vossiano legas, licet, πολλὰ δὲ μάτην, ut Ennius ap. Ciceron. de Divin. I. 20.

— *multa manus ad coeli caerulea templa*

Tenebam lacrimans —

tibi vide Davisium. Forte non deerit aliquando, qui maluerit, παιδῶν δὲ μάτην. Diodorus Anthol. L. III, cap. 9. p. 322.

— *παιδῶν αὐτῆς ἔτεινέ χεράς.*

Eodem versu Amicissimus Valckenaerius pro μέχρῃς ἵνα corrigit λέχρῃς ἵνα, me non probante. Legi, sed non adnotavi, illud ipsum μέχρῃς ἵνα apud Quintum Calabrum. Conf. Wass. in Thucyd. L. I. p. 8. Doctus hercle vir Valckenaerius, et in Graecis literis id, quod summum est, consecutus. Sed eodem, quo quondam Isaac. Vossius, morbo laborat. Rarisima quaeque et insolentissima consecratur, invitisque obtrudit auctoribus.

Pag. 25. Μίρον, Τε, ὃ φιλότης, scenam in coelo

collocare. Quomodo enim haec convenient liberis a
 majorum gentium Diis, qui coelum obtinebant, pro-
 creatis? Imo si Tecum cogites, quae tandem istae
 in coelo puellae fuerint, reperies omnino nullas.
 Nam Dianae et Minervae liberi nulli perhibentur,
 Jovis quidem, Apollinis et Mercurii plures, sed
 omnes ex mortalibus genitae mulieribus, omnes in
 terra degentes. Quare per *μακάρων θυγατέρας* [ibid.
 65.] intelligo Daemonum vel Heroum filias. Et sic
 facile patet, quam alienus ab hoc loco sit fuligino-
 sus iste Mercurius.

Pag. 42. Mentem Tuam non satis assequor. Om-
 nino scripsi, *αἰτιῶνται*, scilicet *οἱ περὶ Ἀπολλώνιον*.
 Quodsi *αἰτιῶνται* passive accipias (modo quis veterum
 ita locutus sit) stare potest vulgata lectio.

Pag. 45. *Ἐπίριον*. Grammatici ap. Ducangium in-
 ducium Tibi debeo. Quid? si iste cum reliquis er-
 raverit?

Pag. 48. Displicet jam *μέλλεν* pro *μαῖλλον*. Nam
 articulus *τὸ* necessario adesse deberet. *Καὶ ταῦτά
 μὲν δὴ ταῦτα*. Sed cum Callimachus haec scribenti
 ad manum sit, ut longiores a Te literas eliciam, no-
 vas aliquot divinationes Tibi dijudicandas proponam.
 Epigr. XXIX. in Aratum. Dubito, an ullum unquam
 proditum sit Epigramma, ad quod emendandum tanto
 studio undique convolarint homines eruditi. Hinc
 ista lectionis varietas, hinc tot discrepantes senten-
 tiae; quas si accurate explicare, et tandem certi quid
 constituere velis, non Nota, sed Dissertatio aut Pro-
 fusio Tibi scribenda erit. Primus, quantum recorder,

hoc Epigramma ex Achille Statio MS. (*) protulit Fulv. Ursinus in Virgilium p. 14. edit. Valckenar. Deinde una cum Achille ediderunt Petrus Victorius, et Petavius in Uranolog. p. 134. In Epigr. emendando ingenium exercuerunt summi viri, Is. Casaubonus, Salmasius, Is. Vossius, locis a Fabricio Bibli. Graec. Vol. I. p. 380. indicatis. Citatur praeterea cum aliqua varietate a Jo. Fello init. Arati Oxon. 1672. editi. Diversa etiam est Holstenii lectio, sed omnium maxime depravata: unde nollem Illustris Bentlejus arripuisset σύντονος ἀγρυπνίη. Bentlejo se objecit Joannes Clericus Sylvar. Philolog. cap. VI. p. 237. Lectionem σύγγονος ἀγρυπνίη vetustissimam esse, cum aliunde patet, tum ex vita Arati inedita (†), quam his literis adjeci. Hanc nuper eruditus Anglus in gratiam meam ex Bibliotheca Bodlejana descripsit. Cumque multa praeclara contineat, et quae alibi frustra quaeras, non alienum fuerit, eam a Te, Praestantissime Ernesti, in notis ad Callimachum in lucem proferri. Jam etsi illa verba, quibus Grammaticus hoc Epigramma laudat; propter corruptelam non satis intelligo; patet tamen hinc id, quod dixi, lectionem σύγγονος ἀγρυπνίης pervetustam esse. Sed quis mortaliū commodam inde sententiam extundat? Equidem huic Grammatico, docto ceteroquin et antiquo, ne dejeranti [quidem crediderim, Callimachum isto mo-

[(*) Monente Tittmanno, Ernesti in margine adscripsit: Sed tum jam editus erat Achilles a Victorio.]

[(†) Exstat ea in Callim. Erp. T. I. p. 590. et ap. Tittmann p. 106 sqq.]

modo scripsisse. Uti vero prioris distichi redintegranda gloria Tibi reservata est, ita posterioris inventeratam corruptelam recte mihi videor profligasse. Legendum:

— χίριτε λεπταί

Ῥήσεις, Ἀρήτου σύμβολον ἀγρυπνίας.

Leonides Anthol. L. VI. cap. 12. p. 563.

— λάμβανε βιβλον,

Καῖσαρ, Ἰσηρίθμου σύμβολον εὐεπίης.

Sed simillimum illud Anthol. L. V. c. 28. p. 509.

Στήσε τρόπαιον, εἷς σύμβολον ἀγρυπνίας.

Fragm. CCCVII. Τὸν ὄγδοον ὥστε Κόροιβον. Hujus Fragmenti interpretatio unice petenda ex Dione Cassio Tom. II. p. 1359. ed. Reimar. οἱ μὲν γὰρ Ἡλείοι φθούσαντες αὐτῷ, μὴ, τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο, ἀφ' Ἡρακλέους ὄγδος γένηται. Sicut qui Herculem virtute aequat, ὄγδος ἀφ' Ἡρακλέους proverbio dicitur, sic qui Coroebo stoliditate pat est, ὄγδος Κόροιβος. De Coroebo vid. Hesych. in v. Leopard. Emend. XIV. 8. et Perizon. in Aelian. V. H. XIII. 15.

Corruptissimum est Frasm. CCCXXXIII. Ἄ πάντως ἴνα γῆρας. Sed, nisi fallor, commode refici potest ex Plutarchi Sympos. Lib. III. Qu. VI. p. 654. D. ed. Francof. qui haec laudat ex hymno aliquo, Callimachi, puto, in Venerem: Ἀάβαλε ἄνω τὸ γῆρας ὃ καλὰ Ἀφροδίτα. Scio, ἄβαλε utinam significare. Hic tamen leviter correxerim: Ἄ βάλε ἄνω τὸ γῆρας etc. Ah! differ senectutem. Forte huc etiam respicit Glossarium vetus MS. quod penes me est: Ἀναβολῆν ὀδῆς, ὡς λέγουσιν, ἄνω βάλε ἡμῖν. καὶ ὁ

ποιητής* (Odyss. A. 155.) ἦτοι δ' Ἐφορμίζων ἀνεβάλλετο.
 Plura, si haec non displicuerint, alias.

Ernstium Tuum, quod doleo, neque videre licuit, neque ullum adeo ipsi potui humanitatis officium praestare. Venit enim huc alienissimo tempore, id est, vacationibus aestivis, quo et ego et plerique Professorum in praedia suburbana secesseramus.

Wesselingius diu reluctatus, tandem Herodoti curam suscepit: de quo historiae veteri Graecisque literis merito gratulamur. Bergerianum illud exemplar si sex septemve ducatis emere possis, Luchtmanno gratissimum feceris. Idem Luchtmannus ab Te petit, ut tempus, quo Callimachum Tuum huc missurus es, circiter definias. Nam ipsi constitutum est, ut nova editio tanto citius prodeat, Spanhemii Commentarium interea prelo subjicere. Latente curae aliquae posteriores in margine exemplaris, quod Berolini est?

De Corradi editione, quae Tua est facilitas, non aegre feres, si Tibi aurem vellam. Multi hic illius aureoli libelli desiderio tenentur, cui illustré decus addet praefatio Tua. Non est, quod Te, quem nihil harum rerum fugit, admoneam, τὸν πάνυ Léopardum Emend. L. V. c. 1. quaedam in Corrado castigasse, quorum in praefat. habenda erit ratio. Bene vale, mi suavissime Ernesti, meque, ut amas, ama. Salvebis ab Hemsterhusio et Alberto, quorum uterque Tui est studiosissimus. Saluta meo nomine elegantissimum Bachium, ad quem propediem fasciculum dimissurus sum. Dab. Leidae. d. 28. Novembris 1752.

VIRO SUMMO,

IO. AUG. ERNESTI

DAVID RUHNKENIUS S. P. D.

Binas literas eodem fere tempore a Te accepi, suavissimas illas quidem, ut omnia, quae a Te proficiuntur, sed tamen breviores et rariores, quam vellem. Quod si in posterum graviora negotia Tua ullo modo ferant, ut frequentius inter nos sit commercium, noli librarios ad mercatum ventitantes expectare, sed potius, quoties et quandocumque libuerit, literas cursori publico perferendas committe. Pro Corradi Quaestura maximas Tibi gratias ago. Reiskii in Sophoclem libellus hic omnium risu exceptus est. Qualis Oudendorpii de illo sententia sit, ex schedula adjecta cognosces. Indignationem vero mihi aliisque expressit iniqua et proterva recensio, qua ingeniosissimi Piersoni Verisimilia vexavit. Vellem, Ernesti amicissime, auctoritate Tua, quae, sicut esse debet, summa est, importunam belluam a talibus audendis deterrere posses. Sed cui bono iste criticas in Graecos auctores Animadversiones scribit? Credo, ut sibi insigne nomen paret, et saepe ad partes vocetur ab eruditis Belgis. Sed sciat, hic praeter duos proletarios Literatores, Abreschium et Bernardum esse neminem, quin Reiskio non dicam publice lau-

dando, sed nominando et citando librum suum *con-*
spurcari putet. Ne hoc quidem honore fruatur, ut
quis lacessitus ei respondeat. Nam ut quis facilem
et paratam sibi victoriam videat, nollet tamen tam
vili sanguine inquinari.

Wetstenii Testamentum nuper ad Te dimisit Lucht-
mannus. Schultensii Diss. de lingua primaeva affecta
adhuc latet apud ejus filium. Callimachi editio pri-
ma est in bibliotheca Dorvilliana. Sed nemini ad
eam aditus patet. Dabo tamen operam, ut illam Ti-
bi aliunde parem. Hymnum in Lav. Pall. ex vetusto
Cod. olim protulit Ang. Politianus in Miscellaneis;
quorum si primam editionem contuleris, deprehendes
aliquot varietates haud contemnendas. Memini Te
aliquando scribere de mittendo ad nos indiculo loco-
rum difficiliorum. Quod ut quam primum facias,
Te etiam atque etiam rogo. Sic enim mihi aliisque
justum tempus fuerit ingenii in iis expediendis exer-
cendi. Levicula quaedam, a me ad Fragmenta ob-
servata, his literis adjeci. Arati etiam Vitam rursus
mitto, accuratius descriptam, et castigatam meis et
Hemsterhusii notis. Poterit in nova editione locum
invenire vel ad celebratissimum illud Epigram. XXIX.
Ἡσίοδου τὸ δ' αἶσμα, vel etiam inter Fragmenta. Sui-
dae *ἀποσπασμάτια* quaedam, suppresso poetæ nomi-
ne, citantur, quae haud vana conjectura ductus ad
Callimachum refero (*).

v. Καταίξ. Tom. II. p. 254.

Ἡδ' ἀπὸ Μηρισσοῦ θεῶν Βορέας καταίξ.

Ad-

[(*) Cff. Fragmenta ap. Tittmann. p. 100.]

Addit: ἤτοι ἀπὸ τῆς Θράκης. Qui versus ex eadem officina prodiit, ex qua ille H. in Dian. v. 114. Αἷμα ἐπι Θρήϊκι, τὸθεν βορέαιο καταΐξ.

v. Κυμαίνει.

Αἷφα δὲ κυμαίνουσιν ἀπαίνυτο χυτρίδα κοίλιν.

Ex Hecale, ut puto.

v. Ὑποδράξ.

Ἡ δὲ πελιδνωθεῖσα, καὶ ὄμμασι λοξὸν ὑποδράξ

Ὅσσομένη —

Conf. Nicandri Theriac. v. 457. 765.

v. Φόβη.

— ὅστις Φόβησι ξανθοτάταις ἐκδομα.

v. Ὀκχή.

— Γέντο δ' ἐρείκης

Σκηπάνιον, δ' δὴ πέλε γήραος ὀκχή.

v. Ἀείπλανα.

— Ἀείπλανα χεῖλεα γρηός.

v. Ἰδα.

Ἰθρην τε εὐτέκνον ἐπ' ἀγρομένοις ὑδέοιμι.

Ex Hecale.

v. Πασσαγίν.

Εἶλε δὲ πασσαγίν. τὸδε δ' ἔνεπε.

v. Λάταξ.

— τοὺς δὲ μεβυστὰς

Καλλεῖψω, λατάγων πλήγμασι τερπομένους.

v. Πίσαα.

— καὶ ἀγλαὰ πίσαα γαίης

Βόσκοο —

v. Ἀφραστύες.

— Σχέτλιαι ἀνθρώπων ἀφραστύες —

v. Φιληδῶν.

Ἄλλὰ Κόρινθος ἔδεκτο Φιλῶξεος κ. λ.

v. Λιμός.

Γαστέρι μούνον ἔχοιμι κακῆς ἀλκτῆρια νούσου.

Ex Hecale. Conf. sup. v. Ἄλκτῆρια λιμοῦ.

v. Στόρνησι.

Αἱ δὲ γυναῖκες στόρνησιν ἀνέστρεφον.

Addit, περι Θησέως, ut nihil dubites, quin ex Hecale sumptum sit.

v. Ἄξεινος.

— ἦχι κούστραι

Ἄξεινοι λυθρῶ τε καὶ Ἄρει πεπλήθωσι.

Sed pro Ἄρει legendum εἶαρι, sicut ipse citat v. Ἐαρ. ἔαρ pro sanguine est apud Callim. in Fragm. Vid. Hemsterh. ad Lucian. Dial. Deor. p. 240.

Facile me in nonnullis horum conjectura fallere potest. Sed, qui utramque Anthologiam et editam et ineditam, itemque ceteros poetas accurate cum Suida contuli, videor mihi de his aliquanto certius posse pronunciare. Nondum a Callimacho Tuo discedo. Hymn. in Lav. Pall. v. 47. fons Φυσάδεια commemoratur, cujus nusquam alibi mentionem reperire potuit Spanhemius. Juvat illum Tibi monstrare in mendo cubantem apud Stephan. Byz. v. Ἀσβατος, ubi hi Euphorionis versus afferuntur: Ἴπποι καλὰ νόουσαν ἐπορύμενοι Φυγάδειαν. Paene miseret me Interpretum, Φυγάδειαν fugam exponentium. Sed Tu videris, acutissime Ernesti, sitne potius et in Callimacho et in Euphorione scribendum Φυγάλειαν. Pausan. L. VIII. p. 680. commemorat Φυγαλίαν νύμφην τῶν καλουμένων Δρυάδων. Ibidem est Φυγαλος, Lycæonis filius, a quo urbs Φυγάλεια nomen invenerit.

At-

Atque haec urbs simili interdum errore Φυγέλεια scribitur. Vid. Sylburg. ad Pausan. L. IV. p. 337.

Wetstenii Testamento addidi aliquot Timaei plagulas, in quas quo severiorem crisin exercueris, eo mihi gratius feceris. Castigationibus Tuis locus dabitur in Addendis. Coepi etiam aliquid commentari in Marmora vetera, quod inseretur Memoriis Academiae Inscriptionum et elegantiorum literarum Parisinae, cui ante aliquod tempus socius sum adscriptus. Totus deinde ero in expoliendo praeclaro Phrynichi opere MS. Σοφιστικῆ προπαρασκευῆ, cui alia etiam quantivis pretii accedent, ex Codd. MSS. Bibliothecae Regiae deprompta. Sed quando Tuam in Lucianum Epistolam criticam videbimus? Dedit mihi hoc negotii Tui studiosissimus Hemsterhusius, ut Tibi aurem velle-rem. De Bachio nostro diu est, quod nihil acceperim. Vellem, magnum aliquod et duraturum ingenii sui conderet monumentum. Non poterit ejus studium melius collocari, quam in Xenophontis Operibus omnibus ea cura et accuratone, qua digna sunt, edendis. Cui editioni insigne decus conciliarent Codicum Florentini et Parisiensis Collationes, quae nuper, favente fortuna, in manus meas pervenerunt.

Sed paene mihi exciderat, meritas Tibi gratias agere pro pulcherrimo munere, Aristophanis Nubibus: cujus Tu Scholia vetusta ita castigasti, nihil ut fieri potuerit ingeniosius aut elegantius. Cum p. XXII. tentares ἐκ τοῦ ψηφισματος Μεγαρέων, forte gravi-
bus intentus, non attendebas ad duplicem vim Genitivorum apud Graecos.

Vale, Vir summe, et ad me, quam creberrime poteris, quam longissimas literas scribe. Plurimum Te salutant VV. CC. Hemsterhusius, Alberti et Oudendorpius. Dab. Lugduni Batavor. d. 27. Decembr. 1753.

VI.

IO. AUG. ERNESTI,

VIRO CELEB.

DAVID RUHNKENIUS S. P. D.

Sub ipsum meum ex Batavia discessum duas a Te literas eodem fere tempore scriptas accepi. Inprimis mihi gratus accidit Catalogus, quem adjeceras, Boernerianae bibliothecae: ex qua, quando potestatem facis, pretio, quo Tibi digni visi fuerint, hos mihi libros parabis: p. 53. Phrynichum cum MSS. Vulcanii, si sint alicujus momenti. p. 71. Grammii Observationes in Aratum. p. 68. Scholia Homeri Romae 1517. cum MS. Salmasii. Ibid. Scholia in Homerum cum notis Bongiovanni. p. 72. Nicandri Theriaca apud Aldum. Ib. Dicta Poëtarum ex Stobaeo. p. 75. Scholia in Homerum Horneji. p. 78. Phileleutheri Emend. in Menandrum. NB. editionem Cantabrigiensem. p. 86. Spicilegium Animadversionum in Philostratum. p. 102. Putschii Grammat. veteres. Grammii Observat. in Aratum et Bongiovanni Scholia

in

in Hom. quovis pretio emi velim. Alterum enim nunquam vidi, alterum semel.

Equidem plures jam menses in Gallia haereo, et in excutiendis tum publicis, tum Monasteriorum privatorumque hominum bibliothecis multum studii consumo. Neque adhuc poenitet sumtuosum iter fecisse. Nam vere Tibi, mi Ernesti, affirmare possum, hoc iter meum, si Deus vitam concesserit, et Graecis literis et omni antiquitati mirifice profuturum. Etenim plures jam Criticos Grammaticosque veteres ex situ et pulvere extraxi, quos, si videris, Polluci et Harpocrati comparandos, Hesychio et Suidae praefereandos judicabis. Sunt in his, quos dudum vetustate absumptos credebam, v. c. Orion Thebanus et Eudemus, quorum prior Ἐτυμολογικὸν scripsit, posterior Λεξικὸν Ῥητορικόν. Callimachi nihildum reperi, nisi fragmenta in Glossariis antiquis conservata, quae alio tempore Tecum communicabo. Sub futurae aetatis initium in Bataviam revertar. Neque Tibi auctor sum, ut ante mittas Callimachum Tuum. Nam qui ejus curam suscipiat, scio neminem.

Quod scribis, Te, Callimacho absoluto, Xenophonti operam navaturum, dignum est negotium summo ingenio et rara eruditione Tua. Equidem non tantum excerpta Codd. quae penes me sunt, Tibi suppeditabo, sed cum editis etiam committam Cod. membranaceum, qui Leidae est, Κυροπ. et Ἀναβ. Quicquid porro in Parisinis Bibliothecis est, facile pro ea, qua apud Illustres viros, Bignonium et Sallierium valeo, gratia Tibi parabo.

Sed quando videbimus novam Clavis Ciceronianae

editionem? Galli etiam hunc librum avide desiderant. Ceterum miror, Librarios vestrates tam parum commercii habere cum Gallis. Certe ne unum quidem exemplar Suetonii et Taciti Tui huc perlatum est: quod moleste ferunt Academici eruditi. Capperonnerius et Bejotus, Viri Graece doctissimi, praeclaram parant Plutarchi editionem: quam in rem infinitum apparatus ex omnibus fere Europae bibliothecis congegesserunt. Parisinis etiam typis cum maxime describitur Sophocles ex editione Johnsoni, cui Capperonnerius, me auctore, adjiciet duorum vetustissimorum Codd. collationem. Reperi hic Medicum, Falconnetum, supra quam credas, Graece doctum, quem omnibus modis excito ad condendum ingenii tam praestantis monumentum. Quid agit Gunzius vester? Dabitne novam Aëtii editionem? De Trilleri Hippocrate spes omnis, credo, decolavit. Nec aegre feret, qui norit hominem loquacem, ventosum, indoctum; cui, mirum est, Gesnerum tantum tribuere. Bachium nostrum quam officiosissime salutabis. Vale, Vir Summe, meque, quod facis, ama. Dab. Lutetiae Parisiorum. Kalend. Februar. 1755.

Literis Tuis inscribas: à l'Hôtel le Duc de Bourgogne rue de Parcheminerie à Paris.

VII.

IO. AUG. ERNESTI,

V. CEL.

DAVID RUHNKENIUS S. P. D.

Diutius, quam vellem, inter nos cessavit literarum commercium; quod cum per se suavissimum, tum bonis literis utilissimum, singulari semper coluimus diligentia. Superiore quidem anno, mense, ni fallor, Februario, Parisiis ad Te scripsi. Sed nihil ex illo tempore a Te literarum vidi. Neque tamen ideo minus saepe vel de Te, vel de Callimacho Tuo cogitavi: quod vel ex schedula subjecta cognosces. Continet autem illa varia Callimachi Fragmenta *ἀνέκδοτα*, ex libris MSS. eruta. Restant tamen paucula, alias Tecum communicanda, in MSto Apollonii Rhodii Scholiasta, cujus usuram vir doctus in Frisia cum maxime a me impetravit. Hymnorum Callimachi Codicem Regium cum ipse Parisiis evolverem, glossas quasdam interlineares, tanquam levioris momenti, in doctissimi Capperonnerii collatione reperi omissas: quas et ipsas in schedulae fine a me restitutas videbis. Notae Tuae in Callimachum, noli dubitare, Vir Summe, quin, quo erunt longiores uberioresque, eo futurae sint gratiores. Sed quandoquidem Luchtmanus hunc poëtam duobus voluminibus concludi cupit, poteris, ut spatium lucreris, Vulcanii, Annae

Fa.

Fabri et Spanhemii Fragmenta cum Bentejanis in unum corpus conflare. Testimonia etiam de Callimacho aliter disponenda sunt, inepte a Graevio digesta. De Epigrammatum et Fragmentorum versione Latina quid Tibi videtur? Negat Hemsterhusius illam Bentelejo deberi. Quid porro censes de Epigrammate, *Ἐχθαίρω τὰ ποιήματα τὸ κυκλικόν* etc. Hoc idem Vir egregius insulsum recentioris poetæ lusum credit. Sed Hemsterhusianae conjecturae alias fortasse Tecum communicabuntur. Callimacho expolito, si Xenophonti studium Tuum dicere constitueris, quaeso, me in hujus laboris societatem admittas. Debebit elegantissimus scriptor nonnulla ingenio nostro: sed multo plura libris, quos consulimus, manu exaratis. Equidem totus sum cum in ornanda Phrynichi *Προπαρασκευῇ Σοφιστικῇ*, tum in paranda Scholiorum Platoniorum, nuper a me ex bibliothecarum latebris protractorum, editione. Noli quaerere, an vetustate et eruditione commendentur. Si ab Aristophanis et Apollonii Criticis discesseris, non est, quod cum illis ullo modo comparari possit. Vix fidem inveniet, tam egregium antiquitatis monumentum tandiu latere potuisse in illa bibliotheca, cui Budaeus, Casaubonus et Rigaltius olim praefuerunt.

Vellem, commendatione Tua, mi Ernesti, Guelpherbyti notitiam contrahere possem cum viro quodam Graecis literis exulto. Est enim in illa bibliotheca unus alterve Codex, cujus mihi opus est Variantibus. Qua de re, nisi grave est, facies me certiozem. Salutat Te Hemsterhusius, et tum Callimachum Tuum, tum Epistolam Criticam, quam olim

In Lucianum scribere promisisti, cupide mecum expectat. Vale, mi amicissime Ernesti, meque, ut amas, ama. Dab. Leidæ d. 28. April. 1756.

VIII.

VIRO SUMMO,

I. A. ERNESTO

DAVID RUHNKENIUS S. P. D.

De honorum incrementis, quæ in patria Tua capis, Tibi etiam atque etiam gratulor. Illud tantum vereor, ne novi, qui hinc nascuntur, labores, Tibi Callimachi hoc anno absolvendi facultatem eripiant. Interea Spanhemianus Commentarius prelo subjicietur. De Epigr. et Fragm. versione non aliam Hemsterhusius habet dubitandi causam, quam quod multis locis indigna est Bentlejo, nec accommodata ad certissimas, quas in textum recepit, emendationes. Idem de conjungendis aliorum fragmentis cum Bentlejanis mecum sentit; nec repetendas esse censet Voetii notas, fuitiles certe et perineptas. Frischlini Annotationes quamquam et ipsæ hanc literarum lucem vix ferre possunt, ideo tamen, nisi Tu aliter jubeas, sunt iterandæ, quod passim a Spanhemio aliisque ad partes vocantur. Tantum igitur spatii cum Tibi, mi Ernesti, tributum sit, indulge ingenii Tui ubertati, sic ut

non

non solum de Callimacho, sed de omnibus Graeciae veteris scriptoribus praeclare mereare: indulge etiam aureae, qua polles, eloquentiae, ut alii hinc in posterum eleganter commentandi exemplum sumant. Scribant breves notulas, quibus curta domi supellex est. A Te, quem antiquitatem omnem capitali ingenio complexum scimus, non nisi Excursus, quales in Suetonium dedisti, exspectamus. Pergratum mihi feceris, si, ex occasione, cultissimis Homeridarum hymnis medicinam afferas. Equidem dudum illorum editionem meditor. Sed omnium lectionum monstris me haud parem sentio perdomandis.

Quicquid reliqui erat penes me Fragmentorum Callimachiorum, in schedula subjecta reperies. Plura fortasse suppeditabit Apollonii Dyscoli (*) Grammatica inedita; cuius adhuc dimidia tantum parte fruor. Brevi tamen, quod restat, Parisiis ad me perveniet.

Literis, quas ad Cl. Heusingerum dedi, Tuas adjungas, meque ipsi de meliore nota commendes. Mirifice gaudeo, hominem Graece doctum in illa urbe reperiri. Habet enim bibliotheca Ducis multos insignesque Codices, in his etiam, ni fallor, Xenophontem: quem ut conferri jubeas, Tibi magnopere auctor sum. Wetstenius, qui Amstelodamo Leidam habitatum concessit, non videtur alienus ab imprimendo Xenophonte, Tuis curis perpolito. Albertus noster pristinam sanitatem recuperat, Teque salutat. Hemsterhusius etiam Tibi salutem impertit. Is parum contentus juvenilibus in Pollucem curis, ingentem in hunc Grammaticum scripsit Commentarium,

[(*) Cf. fragmentum ap. Tittmann. p. 104.]

separatim edendum, in quem omnes eruditionis suae thesauros profudit. Cui etsi nihil ad perfectionem absoluteque deest, tamen is manum de tabula tollere nescit. Juvenis Frisius Gisbertus Koen novam parat editionem Corinthi, vel Gregorii potius, de Dialectis. Kappii bibliotheca si publice vendatur, quovis pretio comparabis Lennepio V. Cl. Phalariidis Variantes, olim ipsi a possessore negatas. Munusculis, quibus me beasti, nihil mihi accidere potuit gratius. Brevi, ut spero, leve ἀντιδωρον a nobis habebis. Batavi tandem cogitant de me in lucem protrahendo: qua de re plura scribam sequentibus literis. Bachium V. Cl. meo nomine, nisi grave est, saluta, et literas ad me crebrius, fac, mittas. Hoc nihil mihi erit jucundius. Vale. Dab. d. 24. Junii Leidae. 1756.

I X.

VIRO SUMMO,

IO. AUG. ERNESTI

DAVID RUHNKENIUS S. P. D.

Magnum, mihi crede, dolorem capio ex rebus adversis, quibus Saxoniam cum maxime conflictatur, et intimis saepe sensibus angor, vel de Te cogitans, vel de Rittero nostro. Nec Tibi unquam vitio ver-

te-

terim, si hoc tali tempore, non dicam Callimachi, sed mei etiam sit memoria a Te abjecta. Sed cum nulla res aequae sollicita sit atque amor, facile Tibi est ad existimandum, quanta cupiditate flagrem aliquid de Te rebusque Tuis audiendi. Cui desiderio meo si vel tribus verbis satisfeceris, maximo me a Te beneficio affectum existimabo.

Obtigit enim tandem vitae meae studiisque portus maxime tranquillus et optatus. Namque mense proxime elapso Illustrissimi Academiae Leidensis Curatores, Hemsterhusii commendatione adducti, me publicum Graecarum literarum Praelectorem (Germani Professorem extraordinarium dicunt) proposito satis luculento stipendio, crearunt. Cessit igitur mihi summus magister, ob aetatem ingravescentem, Graecae linguae docendae provinciam: historiae enarrationem sibi servavit.

Spanhemianum Commentarium operae prope totum exscripsere. Ultimam, quam vocant, revisionem legens, infinitos errores sustuli, a superioribus operis, Spanhemii manum minus assecutis, temere invectos. Vel sic tamen restant aliquot loci, ex quibus nullum idoneum sensum elicias. Integrae enim periodi loco suo turbatae videntur.

Heusingerus, cujus amicitiam literis humanissime scriptis ambieram, cui Tu etiam me de meliori nota commendaras, nihildum mihi respondere dignatus est. Cupio scire, quid de eo tam male meritus sim, ut ne tralatitio quidem honore me dignum putet. Amico utitur Fischero, ex quo Tibi facile erit silentii causam indagare.

Plu-

Plura scribam, si literas Tuas accepero. Interim
vale, Vir eximie animoque meo carissime, et Ba-
chium nostrum meo nomine saluta. Dab. Lugduni
Batavorum d. 8. Mart. 1757.

X.

VIRO SUMMO,

IO. AUG. ERNESTI

DAVID RUHNKENIUS S. P. D.

Plane nescio, quibus verbis Tibi gratias agam, aut
quomodo satis digne laudem munera, quae humanis-
sime ad me misisti. Quanta in illis est verae et so-
lidae doctrinae (*) copia et varietas! Profecto vix
quisquam hodie in una eruditionis parte tantum emi-
net, quantum Tu in omnibus. Commentatione ad
Callimachi Epigramma nihil in hoc genere vidi ele-
gantius. Utinam omnes Callimachi locos, qui aliqua
difficultate laborent, tam fuse illustrares! Nam ut
longas aliorum notas plerumque respuo, sic Tuarum
notarum longissimam quamque optimam judicio. Ni-
hil igitur caussae est, quare prolusionem, quam dixi,
in editione Callimachi ipsa contrahere et in compen-
dium

[(*) Et hic locus accedat feliquis quos notavimus su-
pra p. 759.]

H h h

dium mittere constitueris. Satis Tibi ad commentandum spatii erit, Frischlini et Voetii nugis abjectis. Praeterea varios illos Indices, qui bis terve eandem rem exhibent, in duos, alterum verborum, alterum rerum, conflare, et Spanhemiano Commentario subijcere constituimus. Quo facto rursus plurimum spatii lucraberis. Bentlejanas notas, cave, textui subicias. Sunt enim jam in alterum volumen a me rejectae. Sed ut de Epigrammate illo verbum addam, nondum a Te persanatum videtur. Nam ὄχα, quod restituis, nimis rarum est, nec usquam, nisi apud Homerum cum superlativo ἄριστος, reperitur. Felicior hora fortasse Tibi, quod probabilius sit, supeditabit. Ad Bentleji conjecturam, σύντονος ἀγρυπνία, conferas, licet, Nilum Epist. XXXIV. p. 57. ἀλλὰ καὶ εὐχῆς ἄψαι λοιπὸν, καὶ ψαλλῶν νηφαλίων, καὶ ἀγρυπνίας συντόνου. Bentl. Fragm. XI. videtur augeri posse versiculo e Luciano Amor. T. II. p. 451. Sed eundem versum cum alio pentametro laudat Plato in Lyside p. 503. Tu videris.

Dissertationes in Josephum, quas praeclare instituisti, quaeso, quam primum absolvas, et postea illas, si ita visum fuerit, uno volumine conclusas, in Belgarum nostrorum gratiam, separatim edas.

Initia Tua Rhetorices multis scholarum magistris in hac regione commendavi; qui se insignem inde fructum cepisse uno ore fatentur. Verum iidem vehementer cupiunt, caput de Elegantia luculentius uberiusque a Te tractari. Sic enim juvenus in posterum carere posset futili Heineccii de stilo libello.

De conferenda prima Callimachi editione, quae

est

est penes doctiss. Askew, nondum evanuit spes omnis. Sed hac de re Ampliss. Meermannus brevi ad Te scribet.

Abreschius a Graecis scriptoribus obscurandis se ad Latinos convertit. Brevi enim edet Nonium Marcellum. Jo. Schraderus, juvenis sagacissimus et tritus Latinorum poetarum lectione, Animadversionum libros prelo subjecit.

Fasciculum, quem nuper ad Te dimisi, spero Te jam accepisse. Vale, vir amicissime, meque, ut amas, ama. Plurimam Tibi salutem impertit Hemsterhusius noster. Tu meo nomine salutabis elegantissimum Bachium. Dab. Lugduni Batavorum, d. 14. Sept. 1757.

 XI.

VIRO MAGNO,

IO. AUG. ERNESTI

DAVID RUHNKENIUS S. P. D.

Mirifice gaudeo, partem Tuarum in Callimachum Animadversionum brevi ad nos perventuram. Quas quidem tanta cupiditate, quanta nullum unquam librum alias, devorabo. Jam gestit animus illarum se pascere ubertate et elegantia. εὐρπεδον nunc Tecum retinendum censeo in Fragm. 129. Sed conjectura

Hhh 2

Tua

Tua in secundo versu Epigr. 49. minus placebat Hemsterhusio. Quid Salmasius tentarit, ex schedula adjuncta cognosces. Felicius coniecisti in ejusdem Epigr. v. 7. ἄκος enim a vero parum abest. Ipsum verum acute vidit Juvenis eruditissimus, Jo. Piersonus, qui mihi dudum scripsit, sibi emendandum videri: Ἐσθ' ἀμῖν κ' ἀκεστὺς ἀφειδέα etc. quo etiam Codicis Salmasiani vestigia ducunt. ἀκεστὺς scripsit, ut ἀσπαστὺς apud Suidam, (quod inter fragmenta referes) γελαστὺς, δῖστευτὺς, et alia, de quibus notavi Epist. Crit. II. p. 42. (*). Epigramma 33. ut saepe solet, expressit Aristaenetus L. II. ep. 16. quod a nupero ejus Commentatore non est observatum. In Fragmento, quod Ep. Crit. II. p. 42. tractavi, nunc legere malim:

— Μοῦσαι νιν ἑοῖς ἐπὶ γούνασι τυνῶν ἔθεντο.

Hesychius: Τυνῶς. μικρὸς, τηλικούτος. Eadem opera emendabis Suidam: Ἐκ τιτυῶν. ἐκ μικρῶς ἡλικίας. Portus, probante Kustero, corrigit, ἐκ τυτθῶν. Sed reponenda est forma Dorica, Ἐκ τυνῶν.

Ceterum quae Gesnerus ad Te de Callimachi fragmentis scripsit, a jocante potius, quam a serio loquente profecta esse videntur. Itaque hac ratione non nimis considerem. Equidem Callimachi Fragmenta eo diligentius tractanda existimo, quo plura iis insunt singularia, nec alibi facile reperiunda. Nam qui plura in Graeca lingua hoc poeta novarit, novi neminem. Neque omnia tam obscura et incerta sunt, quam initio obiter lecta videntur. Memini me aliquando hoc Callimachi fragmentum ex Orionis The-
ba-

[(*) Ed. alt. p. 132. Quae sequuntur, eodem modo correxit V. Cl. ibid. p. 178.]

bani Etymologico MS. Tecum communicare : *Χεῖρ
καὶ χεῖρ, ὁ Φωλεός. — καὶ μετὰ περισσοῦ τοῦ ὄ Καλ-
λμαχος*

Οἱ δ' ὄστ' ἐξ ὀχεῆς σοφίσαι ὄλων ἀδχέν' ἀναυχάνο
Ne Sphingis quidem aenigma magis obscurum esse
potest, quam hic versus. Atqui pignore certare pa-
ratus sum, me ipsam Callimachi manum restituisse :

Οἱ δ' ὄστ' ἐξ ὀχεῆς ὄφισ αἰολος ἀδχέν' ἀνασχών.
Adposite Cicero in Vatin. c. 2. *Repente enim te,
tanquam serpens e latibulis, oculis eminentibus, in-
flato collo, tumidis cervicibus, intulisti.* Jam non
vacat Nicandrum evolvere, ubi loci plures sunt si-
millimi.

Editionis principis Collationem recte ad Te spe-
ro esse perlatam. Sed vereor, ne pro thesauro car-
bones. Variantes quin accurate enotatae sint, non
est quod dubites. Petieram enim et ab Askeo et Gal-
ly, ut vel levissima quaeque excerpent.

Bongiovanni in Iliadem Scholia forte ad Meerman-
num nostrum aut alium misisti. Ego certe nunquam
illa oculis usurpavi. De Libanii Orationibus multum
Te amo. Sed Tu, velim, mihi indices libros, quos
Tibi illorum loco mittam. Alia enim condicione ni-
hil a Te accipere constitui.

In pauculis Joannis Grammii libellis, qui ad no-
titiam meam pervenerint, rectum et probum in lite-
ris nostris iudicium, eximiamque Graecae linguae
scientiam admior. Quodsi mihi vel ex Tua vel ex
amicorum Tuorum bibliothecis omnia ejus opuscula
suppeditarentur, illa Batavis typis descripta, oblivio-
ni eriperem. Quicumque vero vel Dissertatiunculam

mihî suggesterit, illi operum nitide recusorum exemplar cum gratiarum actione donabitur.

Discipulum quendam Tuum, Bauerum, ni fallor, aliquid in Thucydidem scripsisse, nescio ubi legi. Miror, illius libelli nullum exemplar huc esse perlatum.

Hemsterhusius, Tui supra quam credas studiosus, Te etiam atque etiam salutatur. Vale, Vir Magne, meque, ut amas, ama. Dab. Lugduni Batavor. d. 19. Februar. 1758.

XII.

VIRO MAGNO,

IO. AUG. ERNESTI

DAVID RUHNKENIUS S. P. D.

Si quid unquam gratum atque expectatum ad me pervenit, certe Tuae in Callimachum observationes fuerunt: in quibus legendis relegendisque plures cum Hemsterhusio dies jucundissime consumsi, ubique admirans acerrimi vim ingenii, doctrinae exquisitae libertatem, elegantiamque scribendi. Profecto si nullum aliud ingenii Tui monumentum extaret, hae observationes solae facile nomen Tuum immortalitatis memoriae consecrarent. Neque minus, quam ego, illis excutiendis delectatus est Hemsterhusius, qui saepe

pe mirifice laetabatur, Te quasi de compacto in eadem cum ipso incurrisse cogitandi vestigia. Quo praestantius igitur opus Tuum nobis visum fuit, eo majorem operam dandam putavimus, ut ne levissimi quidem naevi in tam pulchro corpore relinquerentur. Notulas nostras in adjectis schedulis reperies, praebituras Tibi largam, ni fallor, disputandi et Callimachum castigandi materiam. Itaque δευτέρας Φροντίδας, quibus priores observationes vel augeas, vel emendes, a Te avide exspecto; quas ego deinde locis suis diligenter accommodabo. Praestat enim illas suo loco, quam in addendis, legi. In notis Tuis ubique summa humanitate erga doctos homines usus es: erga me quidem nimia, sic ut paucorum etiam locorum, quos Tibi suggesseram, indicium mihi tribueris. Verum cum non consueverim laureolam in mustaceo quaerere, nomen meum passim delevi. Ex talibus nihil mihi laudis vel accrescit vel decedit. Tibi vero, qui Editoris partes sustines, ne levia quidem sunt praetermittenda. Vellem, si per alia negotia Tua liceret, unum alterumve Excursum adderes, v. c. de Pelagonibus, de quibus multa dicenda supersunt. Nam ubi Tu rem aliquam latius tractare instituis, mihi quicquid est eruditorum hominum superare videris.

Exspectaveram etiam literas ad me Tuas, item Libanium Giovanni, atque alia, de quibus mihi superiore anno scripseras. Quae omnia, vereor, ne in via directa perierint. Interea dum Tu insigne animadversionum Tuarum supplementum paras, nos in

Spanhemiano Commentario excudendo pergemus. Visum est mihi commodius futurum, si utriusque voluminis Indices in unum conflatim Spanhemiano Commentario sive alteri volumini subjicerentur. Nec multiplicandus est numerus Indicium, ut in Graeviana editione factum. Nam tres sufficiunt, quorum primus designet ipsa verba Callimachi, secundus res, quae Variorum notis continentur, tertius denique auctores veteres vel emendatos vel illustratos. Estne aliquis inter discipulos Tuos, qui praemio, quod Luchtmanni proponunt, invitatus, ingratum Indicium conficiendorum laborem suscipere velit? Nostri quidem homines, quibus plerisque laeta res domi est, nimis fugiunt ejusmodi laborem.

Hemsterhusius, Tui, si quis alius, studiosus, plurimam Tibi salutem impertit. Vale, Vir Eximie, et Bachium nostrum meis verbis saluta. Dab. d. 18. Julii 1758.

Literas, quas posthac ad me dabis, non alia, quam quae per Hamburgum est, via mittas velim.

XIII.

VIRO MAGNO,

IO. AUG. ERNESTI

DAVID RUHNKENIUS S. P. D.

Cum mihi Luchtmannus significaret, se literas ad Te daturum, etsi post satis longam epistolam nuper admodum ad Te scriptam vix quicquam, quod scriberem, haberem, malui tamen undecunque scribendi argumentum arripere, quam plane nihil scribere. Codicis Vossiani collatio, qua usus es, non a me ipso, sed ab alio viro docto facta erat. Itaque ipse his diebus rursus illum Codicem ad editum textum exegi, et Variantes plures ab illo viro docto omissas vidi, quarum suo quamque loco in notis Tuis inserui. Eadem etiam opera animadverti, Vossianum plerumque convenire cum Ambrosiano secundo. Sed nollem neglecta esset quantivis pretii lectio H. in Cer. vs. 93.

— μέσφ' ἐνὶ πλευράς (sic)

Δειλάω ἴρις τε (sic) καὶ θοπέα μούνον ἐλειφθεν.

Hinc si rescribas ἐνὶ πλευραῖς vel ἐπὶ πλευράς, non opus erit Valckenaerij nostri conjectura. In vs. 96. et ipso controverso χά deest in Vossiano, sed spatium vocis relictum. Deinde pro ἔπινα scribitur ἐπυνε (sic). Latet aliquid monstri in hoc versu. Est quoque observatu digna ejusdem Codicis lectio H. in Del. v. 239. nempe εἶρησ προ ἄγγελσ. Dudum etiam

mihî suspicio injecta est, Codicem Regium a Capponerrio non satis accurate esse collatum. Ac jam poenitet, me ipsum, cum Parisiis essem, illum non contulisse. Nulla enim varietas notatur in illis lacunis, a Te indicatis: unde Tu coniecisti, Benenatum vel Stephanum supplementa lacunarum ex illo Codice petiisse. Sed ego minime dubito, quin eadem lacunae sint in MS. Regio, quae in ceteris. Qua de re ut certior essem, nuper amicis meis Parisinis hoc negotii dedi, ut mihi illorum locorum lectionem quam accuratissime enotarent. A Te brevi luculentum notarum Tuarum supplementum expectamus. Operae excudunt initium H. in Dianam. Vale, Vir amicissime, et, quo animo semper in me fuisti, eodem esse perge. Dab. Lugduni Batavorum d. 24. Novembr. 1758.

XIV.

VIRO MAGNO,

IO. AUG. ERNESTI

S. P. D.

DAVID RUHNKENIUS.

Utinam multas similes a Te literas accipiam, quae quo longiores fuerint, eo suaviores gratioresque.

Pro

Pro pulcherrimo munere, nova Homeri editione, maximas Tibi gratias ago. Etsi per alia negotia nondum singula excutere potui, tamen quocunque oculos conicio, intelligens et acre iudicium Tuum admiror. De Vossiani Codicis Lectionibus scripsi ad Valkenarium, quas an missurus sit, nescio. Est enim paulo modestior. Vellem in editionem Tuam etiam coniecisses quicquid boni habet editio Barnesiana: quod adeo exiguum est, ut tribus quatuorve plagulis imprimi potuisset. Nunc propter paucula ista, haec quoque editio magno pretio emenda est. Minus probo Gesneri consilium de addendo Indice Seberiano. Est ille liber satis obuius, et nuper Florentiae recusus. Cur non potius adduntur Scholia minora ad finem editionis Lascaris et aliarum castigata? Quod me ad Homerum ornandum vocas, in eo agnosco humanitatem Tuam. Equidem certum et perpetuum, ut spero, nominis mei domicilium in Platone habeo: in quem et Scholiasten *ἀνέκδοτου* et perpetuas animadversiones separatim edam. Scholiastes ille, Aristophanis et Apollonii Interpretibus similis, multum supra vulgus Grammaticorum sapit, et tam reconditae eruditionis thesaurum alfert, ut ipse Hemsterhusius fateatur, se ab ejus lectione nunquam nisi doctiorem recedere. Sed habeo multo plura quantivis pretii *ἀνέκδοτα*, quibus editis novum Graecis literis lumen oborietur. Homero absoluto, Te ad Josephum rediturum vehementer gaudeo. Ipse Codicem Albertinum cum edito diligentissime committam: qui labor mihi jucundus futurus est cogitatione Tui. Velim tamen Josepho
ita

ita operam naves, ut nunquam ex oculis dimittas Xenophontem. Nemo hodie est, qui melius Te Musam Atticam ornare (*) posset. Valkenarius nuper publice scripsit, Agesilai Vitam, quae nobis omnibus adhuc in deliciis fuit, non Xenophontis esse opus, sed insulsum nugacissimi Sophistae, qui Xenophontis nomen mentiatur, commentum. Spuriam quoque judicat Apologiam Socratis, et quaecunque in Cyropaedia leguntur ad finem usque post verba *καὶ οὕτως ἐτελεύτησεν* p. 238, ed. Leunclav, quamquam de his nondum ausus est publice sententiam dicere.

De Heinio bis terve ad Te scripsi. Sed nihil responsi tuli. Roterodamenses avide exspectant secundas ejus curas in Epictetum. Luchtmanni novae editionis Catulli, Tibulli, Propertii curam illi deferre cupiunt.

Brevi a Te exspectamus Indices cum Praefatione. Omnia mittentur per cursorem publicum. Vecturam solvent Luchtmanni. Vale, decus nostrum, meque, ut amas, ama. Dab. Lugduni Batavorum d. 24. Junii 1760.

In Addendis (†) haec locum invenire poterunt:

H. in Jov.

vs. 13. Vossianus Codex habet *ἐπιμίσγεται*.

vs. 34. Vossian. Cod. habet *κευθμόν*. Ergo alium

Codicem nominare voluisti.

[(*) Temporis consecutio requirit *possit*: et sic Ruhrkenius scripsisse videtur.]

[(†) Maximam partem inveniuntur in Add. ad calcem T. I. Callimachi Ernestini.]

p. 29. pro *Ciceronem* lege *Terentium*.

vs. 83. ἐμβάλλειν τινὶ τι pro *dare* dixit Pindarus Olymp. VII. 79. nec quicquam habet insolens.

H. in Dian.

vs. 25. γυίων confirmare potuisses ex Maximo περι ἀρχῶν vs. 156. et 240.

H. in L. P.

vs. 17. Puto omnes veteres edd. et Codices habere κάτοπτρον.

H. in Cer.

vs. 103. Βόσκε λαβόν. Miror Te sequi veterem versionem, quam recte exposit Spanhemius.

p. 322. in textu legendum: ἐπ' ἔσομένοισιν.

Frischlini et Voetii notas omnes ex hac editione eiecimus, Te, credo, haud invito.

Prodiit his diebus Claudianus P. Burmanni cum praefatione P. Burmanni Secundi, in qua rursus misere vapulat Saxius. Nec prius Archilochus Amstelodamensis satirae scribendae finem faciet, quam Lycamben Ultrajectinum ad restim adegerit.

XV.

EX SEEBODII DIARIO, BIBLIOTHECAE
CRITICA (*).

VIRO SUMMO,

IO. AUG. ERNESTI

DAVID RUHNKENIUS S. P. D.

Excisus opusculis Tuis, Luchtmanni a me petierunt, ut Te de praefatione scribenda admonerem. Humanissime Tu quidem praefandi provinciam ad me defers. Sed me triplex professio Historiarum, Eloqui. et Gr. L. ita occupatum tenet, nihil ut aliud agere liceat. Vitae Gesnerianae enarrationem, quaeso, ne differas in aliud tempus. Alii dicent, quam uxorem, quot liberos habuerit. Tu nobis effigiem summi ingenii et doctrinae expressam dabis, quam intueantur bonarum literarum studiosi. Multa per hanc occasionem a Te dici possunt ad rectam studiorum rationem pertinentia. Memini, mihi juveni valde profuisse tallium elogiorum lectionem. Valde mihi tum placebat Bergeri de Schurzfleischio narratio. Sed cum illam nuper alia de caussa in manus sumerem, prope placere desiit. Adeo multos naevos, vir factus, in ea re-

[(*) Kritische Bibliothek. Hildesh. 3er Jahrg. (1821.)
3er Bd. 9es heft. s. 746.]

reperi. Cum praefatione et Gesneri elogio simul ad nos mittas opuscula Tua historici et critici argumenti, quae et ipsa statim prelo subjicientur. Interpretem N. T. quicumque hic legerunt, aureolum libellum vocant, in his idoneus iudex, Albertus. Gesneri Orphicis quid futurum sit, scire cupio. Utinam Tu illorum curam suscipias! Ritterus noster adhuc Vittembergae haeret. Nunquam vidi negotium magis lentum. Cum omnia impedimenta sublata putarem, ecce, hiemis asperitatem praetexere coepit. His modis Curatores jam ultra annum duxit. Ipse Praeses Globigius eum apud Curatores accusavit, quasi mala fide rem extraheret, dum Bruhlius, quae magnifice promisit, praestaret. Verum ego nondum adducor, ut tale quid suspicer de viro, cujus integritatem tot aliis rebus perspexi. Interim Curatores, quos jam dudum inauditae morae taedium cepit, ei, nisi hic fuerit, sub Martii initium, nuncium remittere decreverunt. Si igitur Tibi Ritteri salus curae est, fac, eum quantocius Vittembergae extrudas.

Vale, Vir Summe, meque, ut amas, ama. Hemsterhusius noster et Musgravius Tibi salutem. Dab. Leidae d. 12 Februar. 1762.